

γυναίκες, πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι, ὧν τὸ ἄσπερνον βλέμμα καὶ τὸ προπετὲς μειδίαμα ἐδήλουν προφανῶς τὴν διαγωγὴν των.

Οὐχ ἦττον ἦσαν ἐξόχου καλλονῆς καὶ ὀνομάζοντο Στεφανία καὶ Θηβαίς.

Ἦσαν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες, ἀφοῦ μετῆλθον τὸ ἔντιμον ἐπαγγελμὰ των εἰς Παρίσιους, μετῴκησαν εἰς Τουραίνην ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀποκτήσωσι πλείονα πελατεῖαν.

Πλησίον αὐτῶν ἦσαν δύο ἄνδρες, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο ὁ Γραβίλλης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους ὑπηρετῶν καὶ ἱπποκόμων.

Εἰς τὴν θέαν τῶν βοεμῶν, τοσοῦτον ἀλλοκοτῶς ἐνδεδυμένων, αἱ δύο γυναῖκες ἐξεκαρδίσθησαν γελῶσαι.

— Ἀ! πόσον εἶνε ἄσχημοι! ἔλεγεν ἡ Στεφανία.

— Εἶνε ὅμως ὑπερήφανοι!... ἀπήντα ἡ Θηβαίς, κροτοῦσα περιχαρῶς τὰς χεῖρας.

Καὶ οἱ γέλωτες ἐπανελήφθησαν ἡχηρότεροι.

— Γνωρίζεις, Θηβαίς, εἶπεν ὁ Γραβίλλης, ὅτι ὁ Ζιάκ μᾶς περιμένει νὰ δειπνήσωμεν;

— Καὶ τί μ' αὐτό; ἄς περιμένῃ, ἀπήντησε γελῶσα ἡ νεαρὰ γυνή. Καὶ ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐκτὸς τοῦ φορείου ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Στεφανίας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τούτου καὶ τῶν φώτων τῶν λαμπάδων ἐνεφανίσθη ὁ Νασίμ, ὥχρος καὶ τρέμων.

Αἱ δύο γυναῖκες, μόλις ἰδοῦσαι αὐτόν, ἐσταμάτησαν.

— Ὁραῖος ἄνθρωπος! εἶπεν ἡ Στεφανία.

— Πραγματικῶς!... τί ὠραῖοι ὀφθαλμοί!... τί ὠραῖον ἀνάστημα... προσέθηκεν ἡ Θηβαίς.

— Τί μὲ θέλετε σεις, οἱ ὅποιοι ἔρχεσθε εἰς τοιαύτην ὥραν νὰ ταραξέτε τὸν ὕπνον ἐμοῦ καὶ τῶν ὑπηκόων μου; εἶπεν ὁ Νασίμ ἄγερώχως.

— Εἶσαι πολὺ αὐθάδης, ἀπήντησεν ὁ Γραβίλλης... Εἴσθε, φαίνεται, συνεισμένοι νὰ ὁμιλήτε κατ' αὐτόν τὸν τρόπον;

— Τέλος πάντων, ἐπανέλαθεν ὁ Νασίμ, τί ἤλθετε νὰ κάμετε ἐδῶ;

— Νὰ ἰδῶμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς σκηνάς, εἶπεν ἡ Θηβαίς μειδιῶσα.

— Καὶ νὰ σας πληρώσωμεν, προσέθηκεν ὁ Γραβίλλης, ρίψας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βοεμοῦ μικρόν τι βαλάντιον.

Ὁ νέος ἤρπασεν ἀπληστώως τὸ βαλάντιον.

— Κάμετε γρήγορα λοιπόν, εἶπε ξηρῶς.

Καὶ παράυτα ἡ συνοδία διηυθύνθη πρὸς τὰς σκηνάς, ἐξετάζουσα καὶ παρατηροῦσα τὰ πάντα.

Ὁ Γραβίλλης καὶ ἡ Θηβαίς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Νασίμ, ἀπεμακρύνθησαν τῆς μικρᾶς συνοδίας.

Εἶχον φθάσει ἀπέναντι τῆς σκηνῆς τῆς Μίρσκας, ἥτις εἶχεν ἀνεγείρει ὀλίγον τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς καὶ παρέτῃρει περιέργως αὐτούς.

— Παναγία μου! τί ἄσχημὴ γραῖα! εἶπεν ὁ Γραβίλλης.

Ἀλλ' ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς τῆς Μίρσκας

ἡ Θηβαίς διέκρινε τὸ πρόσωπον τῆς Ζολάνδης.

— Ἴδου ποῦ δὲν βλέπεις καλὰ, ἀγαπητέ μου Γραβίλλη... Εἶδές ποτε ὠραιότερον καὶ θελκτικώτερον πρόσωπον;

Ὁ Γραβίλλης ἐπλησίασεν.

Μόλις εἶδε τὴν νέαν, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος.

— Ἡ ἀλήθεια, εἶνε, εἶπεν, ὅτι εἶνε ἐξαισίας καλλονῆς.

Ὁ Νασίμ, βλέπων ὅτι οἱ δύο ξένοι ἐσταμάτησαν ἀπέναντι τῆς σκηνῆς τῆς γραίας μητρὸς του καὶ φοβούμενος μὴ ἰδῶσι τὴν Ζολάνδην, ἐπλησίασε ταχέως αὐτούς.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ σκηνὴ τῆς μητρὸς μου καὶ... τῆς ἀδελφῆς μου, εἶπε, Μὴ σταματάτε, παρακαλῶ ἐδῶ. Μ' ἐννοεῖτε;

Ὁ Γραβίλλης ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Δὲν διδεις, πιστεύω, παραστάσεις εἰς διαφόρους οἰκίας, εἶπε μετὰ τινα στιγμήν, ἐννοεῖται, ὅταν σὲ πληρώσουν;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Νασίμ, καθυσχάσας πλέον, καθόσον εἶδε πεσόντα τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς.

— Λοιπόν, μοι ἔρχεται μία ἰδέα...

— Τί; εἶπεν ἡ Θηβαίς.

— Νὰ φέρωμεν αὐτοὺς τοὺς βοεμοὺς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ φίλου μας. Μετὰ τὸ δεῖπνον θὰ μᾶς εἰποῦν τὴν τύχην μας καὶ θὰ μᾶς διασκεδάσουν με τοὺς χοροὺς των καὶ τ' ἄσματα των.

— Ὡ! θὰ ἦτο ὠραῖον! ἀνέκραξε περιχαρῶς ἡ Θηβαίς. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω διὰ τὴν ὠραίαν σου αὐτὴν ἰδέαν.

Καὶ ἡ ἄσπερνος αὐτὴ γυνὴ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Γραβίλλης.

— Ἦκουσες λοιπόν; εἶπεν οὗτος ἀποταθείς πρὸς τὸν Νασίμ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε ὁδήγησέ με εἰς τὸν ἀρχηγὸν διὰ νὰ συμφωνήσωμεν...

— Εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγός! εἶπεν ὁ νέος ἀνεγείρας ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

— Τότε ἐξαίρετα. Λοιπόν θὰ πάρῃς μαζὴ σου τοὺς καλλιτέρους χορευτὰς καὶ χορευτρίας... καὶ πρὸ πάντων τὴν νέαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶδομεν.

Ὁ Νασίμ κατέστη ὥχρος.

— Ὡ! ἀδύνατον, εἶπεν αὐτὴ δὲν θὰ ἔλθῃ!

— Μπᾶ! καὶ διατί;

— Διότι εἶνε ἀδελφὴ μου, σὰς τὸ εἶπον... καὶ δὲν θέλω νὰ ἰδῇ ποτὲ τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄσπερνα καταγῶγιά σας!

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Γραβίλλης καὶ ἡ Θηβαίς ἐγέλασαν ἀπὸ καρδίας.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Γραβίλλης, αὐτὸς ὁ βοεμὸς εἶνε πολὺ περιέργος!

Ὁ Νασίμ, κατηφῆς καὶ σιωπῶν παρέτῃρει μετὰ προσοχῆς αὐτόν.

— Σὰς λέγω καὶ πάλιν, κύριε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Νασίμ, ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ ἔλθῃ!

— Ἀκόμη ἐπιμένεις;... Καλὰ! βλέπω ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλα μέσα.

Καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του χρυσὴν τινα σύριγγα.

— Πρόσεξε καλὰ! εἶπεν ὁ Νασίμ δειξας αὐτῷ τὸ ἐγχειρίδιόν του.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς σύριγγος τοῦ Γρα-

βίλλης, ἡ συνοδία ἅπασα ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, περικυκλώσασα παράυτα τὸν Νασίμ.

— Ἀκουσε, φίλε μου, εἶπεν ὁ Γραβίλλης... Ἐπιμένω ὥστε ἀπόψε νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ νέα ἐκείνη. Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ φίλου μου σὺ καὶ ὅποιος δὴ ποτε ἄλλος.

Ἄν ἀρνηθῇς, θὰ τὴν ἀρπάσω καὶ θὰ σ' ἀφήσω ἐδῶ μόνον μ' ἐκείνην τὴν γραῖαν μάλιστα, τὴν μητέρα σου. Τώρα ἔκλεξε. Ἡ θὰ ἔλθῃς μαζὴ μὲ τὴν νέαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὀνομάζεις ἀδελφὴν σου, ἡ θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ σοὺ τὴν ἀρπάσω διὰ τῆς βίας.

Ὁ Νασίμ παρέτῃρει αὐτόν μὲ βλέμμα ἄγριον.

Οὐχ ἦττον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐννοήσας ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο περιττή, ἐπανελάβε τὴν προτέραν γαλήνην του.

— Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἔχει δίκαιον! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἂν θέλῃ, μοῦ τὴν ἀρπάξει!... Λοιπόν εἶνε καλλίτερον νὰ ἡμαί κ' ἐγὼ πλησίον τῆς.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γραβίλλης, τί ἀπεφάσισες;

— Θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ Νασίμ. Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμιότητά σας.

Παράυτα δὲ ἤρξαντο αἱ προπαρασκευαί τῆς ἀναχωρήσεως καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ συνοδία τοῦ Γραβίλλης, αὐξηθεῖσα, ὑπὸ τοῦ Νασίμ, τῆς Ζολάνδης καὶ τινων βοεμῶν καὶ βοεμίδων, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχοντος Ζιάκ.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Διὰ τοῦ κατωτέρου δημοσιευμένου διηγήματος προσφέρομεν τοῖς ἀναγνώσταις τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* κατὰ τὴν καινοφανῆ καὶ πρωτότυπον. Τὸ τε ὄνομα, τὸ ὄψος καὶ τὰ ἔργα τῆς συγγραφῆς εἶνε ἄγνωστα σχεδὸν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐν Εὐρώπῃ εἶνε γνωστοτάτη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Fernan Caballero* ἡ Γερμανὶς *Cecilia Bohl de Arzon*, ἥτις νυνεφευθεῖσα Ἰσπανὸν καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ ἀποκατασταθεῖσα, ἐμελέτησε τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τῆς παρατηρητικότητος καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος, ὅπερ χαρακτηρίζει τὴν φυλὴν τῆς, ἀπεικόνισεν δ' αὐτὴν πιστῶς ἐν σειρά ἔργων, θερμῶν καὶ ὠραίων ὡς ἡ θετὴ αὐτῆς πατρίς. Ἄν καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς ἔγραψεν ἰσπανιστῶς, πραγματευόμενα περὶ τῶν θῶν καὶ εἰρῶν τῆς Ἰσπανίας, ἰδίᾳ δὲ τῆς Ἀνδαλουσίας, μετεφράσθησαν καλῶς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ Εὐρώπῃ. Μετὰ τὸν γάμον τοῦ δουκὸς τοῦ Μοντσασιέ μετὰ τῆς Ἰνφάντης, προσελήφθη εἰς παιδαγωγὸς τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἐκ τοῦ κατωτέρου καταχωριζομένου δραματικωτάτου διηγήματος, ὁ ἀναγνώστης θὰ σχηματίσῃ καθαράν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὕψους τῆς συγγραφῆς καὶ τῶν λοιπῶν φιλολογικῶν αὐτῆς ἀρετῶν. Ἡ *Fernan Caballero*, ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΠΟ

FERNAN CABALLERO

Α'

Κεφαλὴ νεκροῦ μεταξὺ δύο ἀνθοδοχείων.

Παράδοξος τις ἀντίφασις παρετηρεῖτο ἐν τῇ πολυαριθμῷ πόλει Μ... ἐκπλήττουσα μὲν τοὺς ξένους, ἀλλὰ μὴ ἐπισύρουσα πλέον τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων. Αἰτία τῆς ἀνωμαλίας ταύτης ἦτο ἡ θλιβερά ἀντίθεσις τὴν ὁποίαν προὔξεναι οἰκία κλειστή, ῥυπαρά, ἡμελημένη καὶ σκοτει-